

Nhĩ Tri Đạo Đắc Thái Đa Liễu (Người Biết Quá Nhiều)

Contents

Nhĩ Tri Đạo Đắc Thái Đa Liễu (Người Biết Quá Nhiều)	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4
5. Chương 5	5

Nhĩ Tri Đạo Đắc Thái Đa Liễu (Người Biết Quá Nhiều)

Giới thiệu

Thể loại: đoản văn, hiện đại, nhất thụ nhất công, pháp thuật, huynh đệ đồng môn, hài, HEEdit: Tiểu Hi HiNói đến ngư

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhi-tri-dao-dac-thai-da-lieu-nguoi-biet-qua-nhieu>

1. Chương 1

Nói đến người tu hành, ấn tượng đầu tiên của mọi người chỉ sợ là nghĩ về một lão gia gia tiên phong đạo cốt khổ tu trong núi rừng gà không đẻ chim không ị. Kỳ thật không phải như vậy, tu hành cũng đòi hỏi phải đi lại tìm hiểu, nếu tất cả mọi người đều sống ở thế kỷ hai mươi mốt, nói cái gì cũng nên hiểu biết một chút cuộc sống của dân chúng. Bằng không nhờ đâu ngày nào đó bể quan, vừa tỉnh lại đã là sau trăm ngàn năm, lúc đó người trên địa cầu đều chuyển ra ngoài hành tinh, đối mặt với một địa cầu chỉ toàn dã thú chạy tán loạn, người lại không có một mống thật sự rất áp lực.

Trần Thanh Huyền ôm tâm tình như vậy mà hạ sơn, cố gắng dung nhập vào cuộc sống của thế giới loài người.

Kết quả... Không xong, tên nhà quê ở trong núi mấy trăm năm này ngay lập tức đã bị nơi phồn hoa mê hoặc, hết học máy tính lại xem TV, còn đối với cái màn hình đỏ mắt. Đáng thương tên nam thanh niên lớn tuổi này suốt mấy trăm năm, ngoài sư phụ và các sư huynh sư tỷ sư muội một lòng thanh tu, cũng chưa từng gặp qua cái gì, nên vừa thấy cảnh một nam một nữ lăn lộn trên giường vào đêm khuya liền bị dọa choáng váng.

Ở nơi phồn hoa chơi suốt một năm Trần Thanh Huyền học được rất nhiều chuyện mà trước đây có nghĩ y cũng không dám nghĩ. Ví như mặc đồ ăn mày bắt chuyện cùng gái bên đường, ví như chạy tới quán bar uống đến say mềm, ví như đang cầm một quyển sách cầm mà vui vẻ, một thân tu hành đều bị y trì hoãn. Có đôi khi y cũng nghĩ cuộc sống như vậy thật sự hoang đường, nhưng lại tự tại, không có chương môn sư huynh xuất hiện khắp nơi bắt y bể quan thanh tu, thật sự y không quá hứng thú với việc tu tiên.

Trường sinh đằng đẳng không hề thú vị như vẻ ngoài, chẳng bằng sống cuộc sống trăm năm tự tại tiêu dao. Nhưng trời không chiều lòng người, không đến một năm sư môn đã triệu y trở về. Trần Thanh Huyền thở ngắn thở dài với tiểu sư muội đang cầm lệnh bài chương môn trong tay xong, đành theo nàng trở về sư môn.

2. Chương 2

“Sư huynh sư huynh, huynh xem bộ quần áo ăn mây của đệ có đẹp không!” Một khi Trần Thanh Huyền trở về sư môn sẽ không sống yên ổn, lôi kéo sư huynh của y xoay qua xoay lại triển lãm bộ quần áo trên người, hồn nhiên không để ý sắc mặt của sư huynh y đã đen như đáy nồi.

“Đệ ở dưới chân núi rất thiếu ngân lượng sao?” Sư huynh Liêu Thanh Yển cau mày hỏi.

“Ai, sư huynh sao có thể lạc hậu như vậy, hiện tại dưới chân núi mua đồ cũng không dùng ngân lượng nữa, người ta dùng nhân dân tệ. Còn có, quần áo này của đệ là lưu hành a lưu hành, huynh xem kiểu quần áo rách này có rất nhiều khí chất!” Trần Thanh Huyền vỗ ót giận dữ nói.

“...” Liêu Thanh Yển xưa nay bình tĩnh trầm ổn thế nhưng có chứa nhiều ý niệm đáng sợ trong đầu. Ví như đem tên ăn mây tóc đủ mọi màu sắc như gà cảnh cả người rách tung tóe này treo lên đại môn để trị tội trước công chúng, việc xấu trong nhà không thể phơi ra a không thể phơi ra, Liêu Thanh Yển vẫn nhìn xuống.

“Sư huynh sư huynh, huynh có biết hiện tại dưới chân núi thanh niên thịnh hành nhất là cái gì không?” Trần Thanh Huyền đưa ra bộ mặt thần bí hỏi han.

“Không biết.”

“Là game đấy, aizz, nói đến game đệ còn muốn giải thích một chút cho huynh cái gì là máy tính cùng internet...” Rất cuộc cũng có một ngày Trần Thanh Huyền dựa vào mồm mép mà hù chết được sư huynh của y, cảm thấy đắc ý vô cùng, bắt đầu thao thao bất tuyệt thổi phồng sự thật. Hồn nhiên không thấy sắc mặt của sư huynh y đã có tên gọi là khó coi, “Tóm lại, game chính là một thứ làm cho vô số người trẻ tuổi nhiệt huyết sôi trào, sư huynh cũng thử chơi đi, trang bị máy tính nổi mạng trực tuyến, sau đó mọi người cùng nhau chơi game!”

Liêu Thanh Yển thở dài một tiếng: “Sư đệ, đệ đã không còn trẻ nữa, đều là người mấy trăm tuổi rồi.”

Nói xong liền quay người đi về hồ nhỏ giữa đình viện.

Trần Thanh Huyền bị chặn họng, nhất thời ử rừ. Sư huynh hẳn cái gì cũng tốt, chỉ là cũ kỹ, là người duy nhất không thay đổi còn sót lại của thời phong kiến — ít nhất đối với người tự xưng là đã được giáo dục qua về thời đại mới như Trần Thanh Huyền thì cảm thấy như vậy.

Giương mắt trộm ngắm sư huynh một chút, Liêu Thanh Yển khoanh tay mà đứng ở bên hồ, một thân áo trắng như tuyết tóc đen như mực, khí chất di thể độc lập trong khoảnh khắc toát ra từ khuôn mặt, lại mang theo mấy phần phiêu nhiên tiên khí.

Chính là Trần Thanh Huyền lại cảm thấy hắn đang cô độc. Ở trong núi một lòng tu đạo không hỏi hồng trần, trăm năm như một ngày. Loại tịch mịch cô độc này thử hỏi phàm nhân nào có thể lĩnh hội được.

3. Chương 3

Y không nhịn được có chút xấu hổ ngại ngùng, càng cảm thấy bản thân y vẫn làm cho sư huynh thất vọng như vậy thật là đáng xấu hổ. Trần Thanh Huyền thật cẩn thận đi đến phía trước nhẹ giọng kêu: “Sư huynh?”

“Àn?” Tiếng trả lời mang theo giọng mũi rất nhỏ trầm thấp mà tràn ngập từ tính, Trần Thanh Huyền bỗng nhiên cảm thấy rùng mình.

Y ho khan một tiếng nói: “Sư huynh, ta phiêu bạt ở thế gian một năm, tự nhiên cũng mang về vài thứ cho người.”

“Nga? Người lại nhớ rõ ta như vậy?” Liêu Thanh Yến cảm thấy sinh nghi, trên mặt cũng bất động thanh sắc.

Trần Thanh Huyền lập tức bới từ trong túi Càn Khôn ra một đồng, cái gì ‘dưỡng sinh bách khoa toàn thư’, ‘hiện đại binh khí bách khoa toàn thư’, ‘100 nơi đàn ông cả đời muốn đi’... Chỉ cần là sách ở trong túi y đều lấy hết ra đưa cho Liêu Thanh Yến, theo đó lại tìm ra trong túi mấy bình rượu ngũ lương, về mặt nịnh nọt nói với sư huynh: “Sư huynh a, đây chính là rượu ngon nhất ở thế giới hiện đại, ngài nếm thử chút chứ?”

“Ta không uống rượu.” Liêu Thanh Yến tùy ý lật xem bộ sách mà y đặt vào tay hắn.

Trần Thanh Huyền thở dài, sư huynh hắn cái gì cũng tốt, chỉ là cũ kỹ.

“Đây là cái gì?” Liêu Thanh Yến cầm một quyển sách bìa màu sắc rực rỡ hỏi.

Trần Thanh Huyền tập trung nhìn vào, hai mắt lập tức đen lại, thứ sư huynh y cầm trên tay rõ ràng là một cuốn ‘hoa hoa công tử’ (sách đen, mát mẻ) số mới nhất, nữ nhân mặc quần áo hở hang trên mặt bìa đã nằm ngoài phạm vi chịu được của sư huynh hắn!

“Cái này... Cái này... Đây là trào lưu a, sư huynh người có điều không biết, hiện tại bên ngoài lưu hành chính là như vậy, nữ hài tử sẽ ăn mặc... Ách... Gợi cảm, đúng, gợi cảm, cái này gọi là trào lưu mới.” Trần Thanh Huyền lộn xộn giải thích.

Mắt thấy sắc mặt Liêu Thanh Yến càng ngày càng đen, Trần Thanh Huyền cơ hồ là tiếng nói mang theo khóc âm nức nở: “Sư huynh...”

“Bé quan một tháng.” Liêu Thanh Yến khẽ nhếch bạc thần, phun ra lời nói vô tình.

“Vì cái gì a? Sư huynh ta hoàn toàn không làm trái với sư môn a, người dựa vào đâu mà cảm đoán bắt ta bé quan?” Trần Thanh Huyền không cam lòng chất vấn.

“Người biết quá nhiều.” Liêu Thanh Yến lạnh lùng nói.

“A?!”

Những ngày bé quan thật sự không tốt a, sư huynh hắn đại khái là khí ngoan, ngay cả cơm cũng không cho người mang đến, tuy rằng Trần Thanh Huyền sớm tích cốc, nhưng y đã quen một ngày ba bữa cơm ngon ở nhân gian, thử hỏi bây giờ sao có thể chịu được quần cảnh ham muốn ăn uống không được thỏa mãn chứ?

Ác độc hơn chính là Liêu Thanh Yến còn tịch thu tất cả mọi thứ trong túi Càn Khôn của y, lập tức cái túi cất chứa của y trở nên trống rỗng, sách báo bất lương trong khoảng khắc bị đốt sạch sẽ, PSP, NDS, MP4, máy ảnh kỹ thuật số tức thì bị đem gác xó, Trần Thanh Huyền trưng ra vẻ mặt đau khổ cầu xin Liêu Thanh Yến bỏ qua cho máy tính của y, Liêu Thanh Yến lật một trang sách mỉm cười với y: “Cũng thế thôi, nơi này cũng không có nguồn điện.”

Vì thế trong cảnh cảm đoán, Trần Thanh Huyền chỉ có thể đối mặt với việc không tìm thấy đầu cắm máy tính mà khóc không ra nước mắt.

Hiện tại hoạt động giải trí còn sót lại của y chỉ có bởi sư huynh y chơi cờ.

Kì nghệ của Trần Thanh Huyền vốn hơi thối vô cùng nên càng chiến càng bại, đáng tiếc y thật sự không có ý chí chiến đấu có khi bại cũng có khi thắng, thường thua một ván liền than thở, tiến tới lừa gạt cơ hội đi lại nước cờ.

Liêu Thanh Yến cũng mặc kệ y, trong lòng biết hối hận đối với Trần Thanh Huyền căn bản không đáng nhắc tới. Hắn cũng không biết rốt cuộc nên làm thế nào, tựa hồ từ rất sớm trước đây, hắn vẫn không có cách với Trần Thanh Huyền, trừ bỏ xuất ra uy nghiêm của sư huynh chưởng môn đến cảm đoán y, những thứ khác... Tựa hồ thật sự đều không được.

Hắn cũng không biết hắn sao lại động tâm với người này, chỉ là ngay từ đầu sa vào sẽ thấy không còn cơ hội quay đầu.

Một tháng sau trong miệng quả thực nhạt đến mức có thể nhổ ra một con chim, Trần Thanh Huyền rốt cục cũng được xuất quan, một đầu tóc nhiều màu sắc đều bị nhuộm trở về màu đen, trên người cũng ăn mặc theo quy củ, chính là vẻ mặt xanh xao, vừa thấy chính là lơ đãng ngu ngơ.

“Sư huynh a, người thả ta xuống núi đi.” Trần Thanh Huyền cầu xin nói.

“Không được.” Liêu Thanh Yến quả quyết cự tuyệt, ngón tay lật sách khẽ nhúc nhích, lại bay qua một tờ.

“Sư huynh, người nhốt ta ở nơi này nhưng ta thân ở Doanh tâm lại ở Hán a, người vẫn là thả ta xuống núi đi.”

“Không được.” Liêu Thanh Yến cũng không ngẩng đầu lên cự tuyệt.

“Sư huynh, nếu người không đáp ứng ta...” Trần Thanh Huyền hiên ngang lăm liết nói, “Ta sẽ ngay lập tức cởi sạch quần áo lột thể chạy ở trong cánh cửa một vòng! Còn muốn hô to chưởng môn sư huynh đánh uyên ương cắt đứt nhân duyên của ta!”

“Nhân duyên? Người có người trong lòng rồi?” Khuôn mặt Liêu Thanh Yến đành lại, nhãn phong sắc bén giống như dao.

Trần Thanh Huyền bị khuôn mặt của Liêu Thanh Yến làm cho hoảng sợ, nơm nớp lo sợ trả lời: “Ta đã hạ quyết tâm sống trọn đời cùng mấy tính, sư huynh người hãy thành toàn chúng ta đi.” (=))))))))))))))~)

Liêu Thanh Yến hừ nhẹ một tiếng: “Nằm mơ.”

Trần Thanh Huyền ôm ngực kêu rên nói: “Sư huynh, chẳng lẽ người nhẫn tâm nhìn ta đau lòng không có tình yêu sống lẻ loi hiu quạnh đến cuối đời sao?”

Liêu Thanh Yến bị động tác cùng vẻ mặt khoa trương của y làm cho cười vui vẻ, trên mặt cũng toát ra nụ cười.

“Người biết quá nhiều.”

“A?!”

Tuy rằng Liêu Thanh Yến mọi cách ngăn trở, nhưng ý muốn xuống núi của Trần Thanh Huyền vô cùng kiên định. Y chẳng phân biệt ngày đêm luôn lượn lờ bên cạnh Liêu Thanh Yến ra sức nỉ non, cuối cùng cũng thuyết phục được Liêu Thanh Yến cùng y xuống núi giám sát.

4. Chương 4

Điều này làm Trần Thanh Huyền vui muốn chết, chỉ cần lừa sư huynh xuống núi thì sầu lo của y không phải liền biến mất hay sao? Y thật sự không tin nơi phồn hoa này không đánh ngã được khối ngoan thạch bất động Liêu Thanh Yến.

Chính là sự thật là vượt hoàn toàn ra khỏi dự kiến của y, Liêu Thanh Yến tựa hồ không có chút hứng thú với việc lưu hành, thậm chí hẳn vừa nghe loại âm nhạc thịnh hành mà Trần Thanh Huyền tôn sùng liền nhú mày, tiếng nhạc này hỗn tạp mà không tinh khiết, đúng là tiếng huyền ảo.

Trần Thanh Huyền chịu đả kích thật lớn, lôi kéo tay Liêu Thanh Yến muốn dạy hẳn chơi game, Liêu Thanh Yến nhìn màn hình vài lần rồi lại nhìn thời gian, lập tức nói: “Nên đi nấu cơm.”

“Không cần, ta đã hẹn người kia cùng nhau hạ bản sao.” Trần Thanh Huyền cầm chuột không buông tay.

Liêu Thanh Yến tà liếc y một cái, bàn tay hướng lên trên khê lật, năm ngón tay xỏ vào giữa điện quang, tiếng leng keng không dứt. Trần Thanh Huyền nhìn nhìn dây điện máy tính yếu ớt, lại nhìn ngũ lôi chú đang vận sức chờ phát động trên tay sư huynh, nhất thời bỏ lại chuột cun cút đi vào bếp.

Liêu Thanh Yến cảm thấy chỗ tiến bộ duy nhất của Trần Thanh Huyền khi xuống núi chính là nấu cơm, phòng bếp có đồ gia vị cùng nguyên liệu nấu ăn phong phú thỏa mãn yêu cầu về mỹ thực của Trần Thanh Huyền, khiến cho trù nghệ của y tiến rất xa so với khi ở trên núi — từ lúc tích cốc y liền lười đi phòng bếp của sư môn để mò ăn.

Ở nhà vài ngày không ra ngoài làm cho Trần Thanh Huyền ghen đến muốn chết, trong lòng giống như có trăm ngàn vuốt mèo ở nơi nào đó cào a cào, Liêu Thanh Yến cả ngày không phải ở trong phòng tu luyện thì chính là ngẩn người, nhưng chương môn sư huynh oai phong lẫm liệt đang ở đây, Trần Thanh Huyền thật đúng là không dám qua mặt hẳn đi chơi.

5. Chương 5

Nếu không thể công khai thì chỉ có thể trốn đi, Trần Thanh Huyền thừa lúc Liêu Thanh Yến nhốt mình trong phòng tu luyện, phong bế hơi thở của mình yên lặng không một tiếng động chuồn ra cửa, y biết khi Liêu Thanh Yến tu luyện có thói quen bày bố một trận pháp phong bế năm cảm quan, chỉ cần không đụng đến trận pháp hẳn sẽ không phát giác. Chính là như thế Trần Thanh Huyền vẫn nơm nớp lo sợ, cho đến khi rón ra rón rén chui ra hàng hiên y mới thở phào một cái, giống như bay chạy mất.

Đúng là lúc đèn mới rực rỡ, Trần Thanh Huyền như một con chim thoát khỏi lồng sắt sung sướng du lai đằng khứ (ngao du đi lại) ở bên ngoài, còn gọi điện cho một đám hồ bằng cầu hữu đi quán bar chúc mừng y ‘ra tù’.

Cuộc vui này dây dưa cho đến nửa đêm mới xong, Trần Thanh Huyền uống quá nhiều, say khướt ngồi xe taxi về nhà.

Về đến trước cửa nhà, y lấy chìa khóa sống chết cắm chìa vào ổ, thử cả buổi làm cho cửa chính vang ầm ầm, nhưng không cắm vào được.

Cửa chính cạch một tiếng mở ra, thân ảnh Liêu Thanh Yến xuất hiện ở bên trong cánh cửa, mày nhú lại, tự dưng có bộ dáng hờn giận vài phần.

“Sư huynh, hắc hắc...” Trần Thanh Huyền nghĩ bản thân mình đang nằm mơ, sư huynh hẳn rõ ràng lúc này đang ở bên trong cánh cửa sư môn cách xa hàng ngàn dặm thanh tu, sao lại ở chỗ này được, cho nên y không hề áp lực chồm lên nhéo nhéo khuôn mặt của hắn, dám đem khuôn mặt thanh tú trầm ổn của Liêu Thanh Yến biến thành hình bánh bao, “Ta đã sớm muốn làm như vậy một lần...”

...

...

...

Sáng sớm hôm sau:

“Sư huynh chẳng chẳng chẳng chẳng lẽ ngươi có đoạn tụ chi phích?!” Trần Thanh Huyền hoảng sợ vụn phần quần chặt chắn lấp bắp hỏi.

“Ngươi biết quá nhiều.” Liêu Thanh Yến ôn nhu nói.

“A ——!!!”

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhi-tri-dao-dac-thai-da-lieu-nguoi-biet-qua-nhieu>